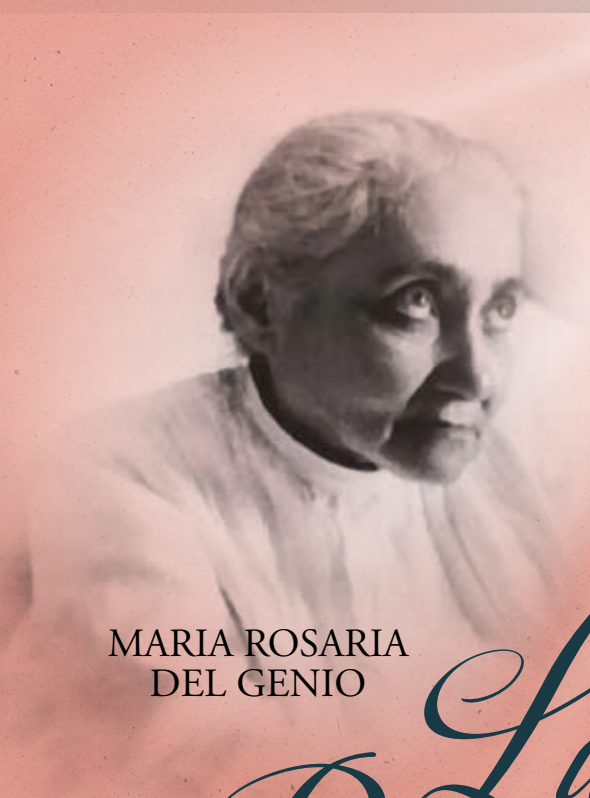

MARIA ROSARIA
DEL GENIO

Luisa Piccarreta

SLNKO
MOJEJ VÔLE

OBYČAJNÝ
ŽIVOT
MIMO HRANÍC
VŠEDNOSTI

*Luisa
Piccarreta*

SLNKO
MOJEJ VÔLE

s predslovom

kardinála Josého Saraivu Martinsa

emeritného prefekta Kongregácie pre kauzy svätých

a doslovom

Mons. Giovana Battistu Picchieriho

arcibiskupa diecézy Trani-Barletta-Bisceglie, titulárneho biskupa Nazareta

MARIA ROSARIA DEL GENIO

Luisa Piccarreta

SLNKO
MOJEJ VÔLE

OBYČAJNÝ
ŽIVOT
MIMO HRANÍC
VŠEDNOSTI

© Copyright 2014 – Libreria Editrice Vaticana
00120 Città del Vaticano
www.libreriaeditricevaticana.va

Z talianskeho originálu *Il sole della mia volontà. Luisa Piccarreta una vita comune fuori dal comune*

Vydal © Zachej.sk
Preklad © Martin Csontos
Grafika © Bookwork
Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matofáková, PhD.

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho prekladu
Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN 978-80-8211-701-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

„To poslúži na to, aby sa ukázalo,
že zem musí byť osvecovaná slnkom mojej vôle,
aby na nej povstalo jeho kráľovstvo.“

(zo Spomienok na detstvo)

Ďakujeme profesorovi Pasqualemu Tandoiovi
za informácie o miestnej histórii.

PREDSLOV

„Žijeme v čase milosrdenstva.“ Pápež František, ktorý sa 6. marca tohto roka stretol so správcami rímskych farností, neváhal charakterizovať našu dobu, takú sužovanú konfliktmi všetkého druhu, ako „čas, keď nám Boh ukazuje ešte väčšiu lásku než zvyčajne“. Toto tvrdenie možno pochopiť len v kontexte Božej logiky, ktorá prekvapujúco reaguje na zlobu ľudského hriechu záplavou láskavosti a odzbrojujúcou dôverou v človeka. Každá stránka Biblie nám hovorí o tejto mimoriadnej veľkodušnosti nášho Boha, ale miestom, kde žiari s osobitnou intenzitou, je kríž Božieho Syna. „Ježiš berie na seba zlo, špinu, hriech sveta, môj i tvoj hriech, hriechy nás všetkých, a zmýva ich svojou krvou, svojím milosrdenstvom, Božou láskou. Rozhliadnime sa okolo seba: koľko rán spôsobuje ľudstvu zlo! Vojny, násilie, ekonomické konflikty, ktoré postihujú tých najslabších, túžba po peniazoch (...) a moci, korupcia, rozdelenie, zločiny proti ľudskému životu a stvoreniu! A takisto – každý z nás to vie – naše osobné hriechy: nedostatok lásky a úcty k Bohu, k blížnemu a k celému stvoreniu. A Ježiš na kríži pociťuje celú ťarchu zla, a silou Božej lásky ho premáha, poráža ho svojím zmŕtvychvstaním.“ (pápež František, homília 24. marca 2013)

Je to víťazstvo, ktoré sa nekončí „ráno prvého dňa v týždni“ v Jeruzaleme, ale opakuje sa v každom z nás zakaždým, keď sa rozhodneme prežiť „prvý deň“ života úplne obnoveného Božou láskou, radostným stretnutím so Zmŕtvychvstalým, ktorý nám vždy vychádza v ústrety. V tomto zmysle je milosrdenstvo výzvou, aby sme sa s radosťou vrátili k Bohu, dôverujúc jeho trpezlivosti a nekonečnej nežnosti. Boh ustavične pozýva človeka k tomuto obnovujúcemu stretnutiu s ním a jeho volanie neostáva bez ohlasu – v dejinách ľudstva vskutku nechýbajú príklady, niekedy azda až zarážajúce, odvážneho návratu človeka k Bohu.

Celá Cirkev je svojím Pánom vyzývaná predovšetkým k tomu, aby neustále reagovala na túto výzvu k milosrdenstvu a zároveň ho ohlasovala mužom a ženám všetkých čias. Ježiš ustavične volá Cirkev, aby sa vrátila k Bohu, no rovnako vytrvalo ju podnecuje k tomu, aby vychádzala zo seba samej s cieľom naplňovať svoje evanjelizačné poslanie. Pápež František používa vo svojej apoštolskej exhortácii *Evangelii gaudium* krásny obraz o „ľuďoch – džbánoch“, povolaných tíšiť smäd v duchovnej púšti našej doby. Múdro dodáva, že „niekedy sa džbán premieňa na ťažký kríž, ale veď práve na kríži pribitý Pán sa nám daroval ako prameň živej vody“ (EG 86).

Medzi týmito „ľuďmi – džbánmi“ nemožno nevidieť svedectvo svätých, ktorí vždy osvetľovali cestu ľudstva. Pri spätnom uvažovaní o ich živote vo svetle Veľkej noci sa vynára spomenuté tajomné spojenie medzi osobným utrpením a plodnosťou spoločenstva. Vidíme na nich veľa ovocia, ktoré vzniklo tým, že sa dobrovoľne rozhodli zomrieť samým sebe, svojej vôli.

Hlboké svedectvo Luisy Piccarrety nám ukazuje tento typický dynamizmus Božieho milosrdenstva, ktoré nás priťahuje

k najhlbšej možnej jednote s ním, aby premieňalo naše srdcia na prameň živej vody, tryskajúcej v prospech všetkých. Vidíme ju sedemdesiat rokov prikovanú na lôžko utrpenia, ako prostredníctvom jednoduchého života kresťanskej laičky, zamestnanej skromným paličkovaním, spojená s Cirkvou neochvejnou poslušnosťou svojim svedníkom, vytvorila veľkolepé dielo lásky ku všetkým stvoreniam.

Neustále rozjímanie o Ježišom utrpení ju viedlo k tomu, že sa pripodobnila Kristovi až po úplné obetovanie sa Otcovi za dobro všetkých ľudí. Z knihy kríža sa dozvedela, že plnenie Božej vôle nie je vykonávaním zvonka uložených príkazov, ale darom, okolo ktorého treba sústrediť celý svoj život, pretože „žiť v Božej vôli“ znamená prežívať svoj život ako Ježiš Kristus, ktorý nám takýmto spôsobom priniesol večný život. Pripomenul nám to aj pápež Benedikt XVI., keď vo svojej encyklike *Deus caritas est* napísal: „Dejiny lásky medzi Bohom a človekom sú založené práve na skutočnosti, že spoločenstvo vôle rastie do spoločenstva myšlienok a citov, a tak naše chcenie a Božie chcenie čoraz viac do seba zapadajú. Božia vôľa nie je už pre mňa cudzou vôľou, ktorú mi zvonku ukladajú príkázania, ale mojou vlastnou vôľou, a to na základe skúsenosti, že Boh mi je bližší, než som ja sám sebe. Vtedy rastie odovzdanosť Bohu a Boh sa stáva naším šťastím.“ (porov. Ž 73, 23 – 28) (DCE 17)

Keď žijeme takýmto spôsobom, aj tá najmenšia epizóda nášho života sa podieľa na dynamizme milosrdenstva a spolu s Ježišom prispieva k tomu, aby sa do všetkých srdc dostávalo jeho svetlo a Bohu sa dostávalo takej chvály a poklony, akú by mu mali všetci vzdávať.

Táto útla žienka z južného Talianska, ktorá spoznala strasti početných epidémií, dvoch svetových vojen a preliala more slz nad ťažkými životnými podmienkami svojich súčasníkov, premenila svoje srdce na priestor bezo zvyšku obývaný Bohom. Tí,

ktorí sa s ňou stretli, sa cítili priťahovaní realitou neba a podnecovaní k svätému životu strávenému uprostred každodenných námah i radostí podľa vzoru Svätej rodiny z Nazareta. Vskutku, je to práve ticho každodennosti, kde Božie milosrdenstvo hľadá ochotných ľudí, aby im prinavrátilo rajskú nevinnosť a nasmerovalo ich k životu pretkanému radosťou a sprevádzanému istotou, že sú milovanými deťmi svojho nebeského Otca.

Rím 23. apríla 2014

výročie narodenia Božej služobnice Luisy Piccarrety

kardinál JOSÉ SARAIVA MARTINS CMF
emeritný prefekt Kongregácie pre kauzy svätých

ÚVOD

Slnko mojej vôle – v názve tejto knihy sa skrýva kľúč k pochopeniu života Luisy Piccarrety, ktorý bol celý sústredený na Božiu vôľu, slnko jej života.

Odovzdala nám špecifické posolstvo o Božej vôli, čo z nej robí obyčajnú ženu vymykajúcu sa z hraníc všednosti. Bola vskutku obyčajnou ženou, jednou z mnohých, aké v jej dobe žili jednoduchým životom v malých mestečkách v južnom Taliansku, a navyše ženou hojne navštevovanou utrpením.

Svoje dni trávila na lôžku, ale na stránkach tejto knihy uvidíme, čím sa líšila od ostatných ľudí prežívajúcich rovnakú skúsenosť, ľudí, ktorí – hoci sa jej zdanlivo podobajú – sa od nej môžu naučiť, ako dať svojmu utrpeniu zmysel.

Živila sa prácou, ktorú jej umožňoval jej zdravotný stav – paličkovaním –, bez toho, aby sa pohodlne stiahla do ulity svojho neprestávajúceho utrpenia. Mala svoj okruh bližších i vzdialenejších priateľov. Pre každého, kto prejavil záujem, mala slovo potechy a rady. Bola obklopená skupinkou „učníc“, ktoré sa od nej priučali umeniu výroby čipky. Týmto svojim žiačkam ponúkla možnosť vyučiť sa remeslu, ktoré ich ekonomicky i ľudsky po-

zdvihlo, spolu so svojou formujúcou prítomnosťou, vďaka ktorej rástli ako ženy i ako kresťanky.

Bola to však aj veľmi neobyčajná žena.

Ako katolícka kresťanka bola pochopiteľne povolaná k spoločenstvu ako všetci ostatní pokrstení. Každý z nás má svoj vlastný spôsob, ako prežíva toto spoločenstvo. Jej spôsob sa však vymykal bežným cestám k Bohu. Preto ju môžeme plným právom nazvať neobyčajnou ženou pohrúženou do Božieho tajomstva. Neobyčajný charakter jej života však nemožno pochopiť bez toho, aby sme upreli zrak na realitu spoločenstva svätých a tajomstvo mystického tela Ježiša Krista, ktorým je Cirkev. Toto sú dve hlavné charakteristiky jej života, veľkodušne darovaného druhým a hlboko votkaného do cirkevného spoločenstva, ktorému bola bezvýhradne verná, poslušne sa podriaďujúc cirkevným autoritám.

Túto skutočnosť jasne uvidíme pri rozprávaní o jej živote, zasadenom do historicko-geografického a cirkevného kontextu, ktorý slúžil ako živná pôda jej duchovnej i ľudskej skúsenosti, prežívanej nezvyčajným spôsobom, ktorou ju obdaril Boh, aby prostredníctvom tejto obyčajnej a zároveň neobyčajnej ženy predložil celému svetu dôležité posolstvo.

Poslušná slovám, ktoré jej adresoval Pán Ježiš, poslúchla svojho spovedníka, ktorý od nej žiadal, aby ich zapisovala. Vznikli tak spisy, na ktorých skúmaní je založený tento životopis. Okrem iného je v ňom obsiahnutý vyložený proces ich postupného publikovania, čo umožňuje sledovať ich osudy v priebehu rokov.

Tieto texty majú nezameniteľný ráz vrátane pravopisných a štylistických chýb jeho autorky, ktorá sotva vedela písať, ale to nehrá žiadnu úlohu, pretože posolstvo, ktoré v nich človek číta, je veľmi jasné a bezprostredné. Luisa totiž vo svojom vzťahu s Bohom používala svoj každodenný jazyk. Boh jej rozumie a ona chápala, čo jej hovorí, a k tomu aj vedela, ako to sprostredkovať nám. Táto skutočnosť nie je ničím prekvapivým. Už Pán Ježiš

používal jazyk svojej doby a zjavenia Panny Márie, ako vieme, sa neodchyľujú od tohto spôsobu komunikácie s ľuďmi. Bernadete sa napríklad Panna prihovárala v miestnom nárečí a v La Salette sa zas prispôsobila jazyku Melánie a Maximina.

Podobne aj Piccarreta počula Ježiša hovoriť svojím jazykom, teda mierne modifikovanou taliančinou, pretkanou početnými nárečovými výrazmi, ktoré sú však zrozumiteľné aj dnešnému človeku, lebo komunikácia, v rámci ktorej sa vyskytujú, je živá a bezprostredná.

OD NARODENIA PO DOSPIEVANIE

ŽIVOT NAOPAK

Luisa Piccarreta sa narodila 23. apríla 1865 v obci Corato, nachádzajúcej sa v provincii Bari, Vitovi Nicolovi a Rose Tarantiniovej. Obaja jej rodičia pochádzali z Corata a boli praktizujúcimi kresťanmi. Narodilo sa im osem dcér. Dve z nich zomreli krátko po pôrode, Angela zomrela vo veku desať rokov a Filoména vo veku dvadsať rokov, po krátkych štyroch mesiacoch manželstva. Mária a Ráchel sa vydali, zatiaľ čo Angela, ktorá dostala meno po svojej zosnulej sestre, ostala slobodná a žila po Luisinom boku, a to natrvalo, aj po smrti ich rodičov, ktorí sa pobrali na večnosť v roku 1907 s odstupom len niekoľkých dní.

Luisa sa narodila o desiatej večer na Druhú veľkonočnú nedeľu, ktorá v tom roku pripadla na 23. apríla. Otec ju dal pokrstiť večer toho istého dňa, ako bolo v tom čase zvykom, v kostole Santa Maria Maggiore. Krstiteľom bol farský vikár Carlo Loiodice a krstným otcom jej strýko Giuseppe, brat jej otca.

Luisa prišla na svet „naopak“, ale bez toho, aby jej matka trpela mimoriadnymi pôrodnými bolesťami, a taktiež bez následkov pre jej piate dieťa.

Táto skutočnosť sa v Luisinom živote ustavične vracala ako refén a sama Luisa o tom niekedy vtipkovala, žartovne vysvetľujúc

svoju životnú cestu, ktorá sa vymykala spôsobu, ako prebiehali životy ostatných ľudí. Veď sa predsa narodila naopak!

Jej rodina trávila zimy v dedinskej chalupe a od jari do jesene sa presúvala, podobne ako mnohí iní obyvatelia dediny, na farmu vzdialenú asi dvadsaťsedem kilometrov od Corata, do oblasti, ktorú miestni obyvatelia poznali pod menom *Torre Disperata* (*Zúfalá veža*), čo je najvyšší bod náhornej plošiny Murge. Dôvodom, pre ktorý vznikol tento zvláštny názov, bolo, že počas niekoľkých rokov tu žali veľmi slabú úrodu, a tak bol pôvodný názov tejto lokality *Conca d'oro* (*Zlaté údolie*) zmenený na *Zúfalú vežu*.

Luisin otec bol farmárom, ktorého zamestnávala bohatá miestna rodina, a on zas organizoval podriadených zamestnancov, ktorí obrábali polia. Luisa neskôr spomínala, že jej rodičia boli k svojim zamestnancom vždy veľkorysí a že v ich dome nebolo miesta pre podvody a klamstvá.

RANÉ DETSTVO

Luisa od raného detstva vyrastala v rodinnom prostredí bohatom na kresťanské hodnoty.

V ich dome, kde vládla atmosféra čistoty a skromnosti, nikdy nezaznelo hrubé alebo rúhavé slovo.

Luisa bola veľmi neisté dieťa. Jej rodinní príslušníci jej neraz vyčítali, že sa bojí pre nič za nič. Neskôr, keď vyrástla, vysvetlila dôvod svojich obáv. Dozvedáme sa tak, že od troch rokov sa jej takmer každú noc snívalo o diablove, ktorý ju chcel vziať so sebou, no ona sa mu bránila.

Keď bola ešte celkom malá, vo dne v noci sa utiekala do náručia svojej matky.

Ako staršia si pevne tísila k hrudi ruženec a odriekala množstvo Otčenášov a Zdravasov, obracajúc sa pritom o pomoc na všetkých možných svätých. Vo svojej detskej prostote si svoje modlitby

rozdělila: ak sa obracala na svätca muža, recitovala Otčenáš, ak sa rozhodla obrátiť na niektorú zo svätých žien, odriekala Zdravas. A tak, zatiaľ čo sa ostatné deti hrali, ona sa držala bokom a modlila sa...

Z času na čas vídávala vo sne Pannu Máriu, ako odháňa diabla. Raz sa pritom stalo, že ju Božia Matka vyzvala, aby oplakávala smrť jej Syna. Svoj strach prekonala až v jedenástich rokoch, keď vstúpila do Združenia dcér Panny Márie pôsobiacom v ich lokalite pri bývalom kapucínskom kláštore. Toto združenie len krátko predtým rozšírilo svoju pôsobnosť do Corata a vďaka nemu Luisa našla skrze svoj osobitne vrúcny vzťah k Panne Márii silu reagovať na svoj strach. Povedala, že v istom momente začala vo svojom srdci cítiť silu, ktorá jej bránila v úteku, a v hĺbke svojej duše zrazu vnímala hlas, ktorý ju vyzýval, aby sa nebála, pretože má po svojom boku anjela strážcu, v jej srdci prebýva Ježiš a nebeská Matka ju berie pod svoj ochranný plášť. Prečo sa teda báť? Kto je silnejší – anjel strážny a jej milovaný Ježiš spolu s nebeskou Matkou alebo pekelný nepriateľ?

Luisin strach tak nahradila sila, odvaha a vytrvalosť.

Neskôr, keď vyrástla, sa v jednom zo svojich rozhovorov s Ježišom spýtala Pána, prečo sa jej stávajú takéto veci. Ježiš jej vysvetlil, že diabol napáda jej telo preludmi a desivými snami, lebo nedokáže prinútiť jej dušu, ktorú on sám – všemocný Boh – žiarlivo stráži, aby prepadla nečistým náklonnostiam a myšlienkam.

Okrem strachu však Luisu v detstve sprevádzala aj plachosť, a to až do takej miery, že zvykla nazývať seba samu „obetou os týchavosti“. Jej hanblivosť ju nútila skrývať sa pred návštevami, ktoré prichádzali do ich domu, a spôsobovala tiež, že nerada chodievala na rodinné návštevy. Keď vychádzala z domu, tak len do kostola. Tam sa utiahla do kúta, kde trávila celé hodiny. Nezúčastňovala sa na oslavách, ba ani na celkom nevinných zábavách, a to aj napriek svojej vrodenej živelnosti a veselosti, ktoré jej boli

pripomienkou detstva popretkávaného skákaním, behaním a občasnou drzosťou.

To, že jej život hatí takáto miera hanblivosti, sa jej ani trochu nepáčilo, a tak sa jedného dňa spýtala Ježiša, prečo je to tak. Pán jej na to odpovedal, že je to dôsledok jeho žiarlivej lásky k nej, ktorá ju chce odcudziť od všetkého a všetkých, aby v jej duši ustanovil kráľovstvo „zvrchovaného *fiat*“.

Potom, čo ju zapísali do základnej školy, mohla navštevovať len prvé ročníky v škole milosrdných sestier Nepoškvrneného počatia z Ivrey.

LUISE SA PRIHOVÁRA PÁN JEŽIŠ

Keď mala Luisa deväť rokov, prijala prvé sväté prijímanie a v ten istý deň aj sviatosť birmovania. Od toho dňa sa stalo sväté prijímanie jej skutočnou vášňou. Do tohto úkonu vkladala všetky svoje citové mohutnosti, o to viac, že pri každom prijímaní počula hlas Pána Ježiša, ktorý sa jej prihováral. Ak v niektorý deň nemohla k svätému prijímaniu pristúpiť, bola z toho veľmi zronená.

Keď sa na jar jej rodina presťahovala na sezónne práce do Murge, jej smútok sa ešte znásobil. Nebol tam totiž kostol, v ktorom by sa slúžila omša. Pri pohľade na krásu okolitej prírody, ktorá chválila svojho Stvoriteľa, jej o to viac chýbala chvála Boha, ako ju slávi liturgia Cirkvi, a o to väčšmi ju ťažilo, že nemôže prijať toho, ktorého miluje a chváli celé stvorenstvo.

Preto prosila prírodu, aby jej rozprávala o Ježišovi.

Tu zrazu stromy, rastliny, kvety, slovom celé stvorenie začalo rozprávať o vlastnostiach svojho Stvoriteľa, ospevujúc Ježišovu krásu, lásku a dobrotu.

Je síce pravda, že keď sa venovala rozjímaniu, ktoré bežne trvalo dve až tri hodiny, zväčša počula Ježišov hlas, ktorý jej ako dobrý učiteľ vysvetľoval pravdy viery, ale byť v kostole bolo niečo úplne iné.

Aby ju Ježiš utešil, poukázal na život, ktorý on sám viedol v Nazarete, ako na vzor správania a povedal jej, aby upierala svoj pohľad na nazaretský domček a uvažovala, či jej skutky zodpovedajú skutkom Svätej rodiny, v ktorej sa všetko robilo s láskou.

Často ju požíval k tomu, aby túžila po skrytom živote, a uisťoval ju, že on sám ju bude viesť ako jej učiteľ, ale na to bude z jej strany potrebného veľa ticha a pozornosti.

Preto keď si Luisa zavše uvedomila, že nebola upriamená na zvelebovanie Boha, začula vnútorný hlas, ktorý ju napomínal: Pán je zronený.

V takýchto chvíľach si Luisa zaumienila, že zotrvá v samote, aby si ustrážila vnútorné ticho. Pustila sa do práce a požiadala matku, aby odišla do inej izby. Takto zostávala myslou upretá na nazaretský dom a cítila sa premožená láskou, ktorá tam vládla, pričom si dobre uvedomovala obmedzenia svojej lásky. Ježiš ju utešoval slovami, že nad ňou bdie a že postupne dosiahne rovnaký stupeň lásky, aký vládol v ich dome.

V škole, v kontakte s učiteľkami mníškami sa v nej prebudila túžba byť ako jedna z nich, ale jej matka bola proti.

V skutočnosti však nesúhlas s týmito sklonmi prichádzal najmä od jej vnútorného hlasu, ktorý jej vyčítal prílišnú naviazanosť na mníšky.

Keď ju jedného dňa ich predstavená odmietla prijať, pretože bola zaneprázdnená, dievča pocítilo také poníženie, že si uvedomilo, že ak má človek milovať iba Boha, musí sa skutočne odpútať od všetkých a všetkého.

Luisa neskôr vyhlásila, že mníšky naozaj veľmi milovala, a že takáto láska prišla v jej živote len raz – nikdy viac už nepocítila podobnú lásku k žiadnemu z ľudí.

Napriek matkinmu nesúhlasu bola rozhodnutá stať sa mníškou. Bránil jej v tom len jej zdravotný stav. Keď sa na to sťažovala

Ježišovi, povedal jej, že ju pripravoval na to, aby sa stala „mníškou“ jeho srdca. Upokojoval ju tým, že sa s ňou rozprával jej nárečím.

Ježiš ju učil milovať blížnych bez toho, aby sa od neho vzdalovala, a viedol ju k tomu, aby sa na každého človeka pozerala v Božom svetle ako na obraz Stvoriteľa. Objasňoval jej, že ak Boží obraz tvorí v človeku nejaké dobro, musí si uvedomiť, že jeho pôvodcom je Boh, ktorý si často slúži inými ľuďmi. Na druhej strane, ak od nej Boh vyžaduje umŕtvovanie, musí si uvedomiť, že aj na to Boh zvyčajne používa iných ľudí ako nástroje na jej posväcovanie. Takto zostane jej srdce vo vzťahu k nemu slobodné bez toho, aby to bolo na ujmu náležitej úcty k nim.

LUISA AKO JEŽIŠOV „DOKONALÝ OBRAZ“

Luisin dialóg s Pánom Ježišom sa postupne zintenzívňoval, až sa od dvanásteho roka jej života stal trvalým. Pán ju vychovával k tomu, aby všetky vzťahy s okolitým svetom, teda s členmi rodiny, známymi, ako aj so svojou prácou prežívala ponorená v hlbokom vzťahu s Bohom, ako keby na svete bol len on a ona. Toto dielo vnútornej formácie pokračovalo očisťovaním jej srdca, aby sa stala „dokonalým obrazom“ Pána Ježiša.

Takto sa začala veľmi intenzívna vnútorná práca, ktorá sa však navonok nijako neprejavovala, aspoň do určitého času.

Luisa sa naučila, že ako prvú vec treba pestovať vnútornú pokoru, „rozdrviť“ svoje ja vo vedomí, že bez Boha sa nedá nič urobiť. Ako dieťa volá matku, tak sa duša dovoláva Ježišovej pomoci a všetko robí z lásky k nemu. Táto láska musí naplňať aj tie najmenšie skutky, aby sa všetky konali v Ježišovi, s Ježišom a pre Ježiša. Ježiš jej ustavične opakoval, že bez lásky ani tie najkrajšie čnosti a najväčšie obety nepriťahujú jeho pohľad a neuchvacujú jeho srdce.

Luisa bola obdarená výnimočne jasným vedomím závažnosti zla a odpudivej ošklivosti, ktorou je presiaknutá nevďačnosť.

Preto sa vrúcne utiekala k sviatosti zmierenia, po ktorej vždy nasledovala túžba po umŕtvovaní a skutkoch pokánia. Kvôli tomu si vyžiadala osobitný súhlas svojho spovedníka, ale aj tak sa jej to zdalo veľmi málo v porovnaní s veľkosťou jej hriechov, na ktoré nemohla nemyslieť.

Časom pochopila, že je urážkou Božieho milosrdenstva vracať sa k hriechom po tom, čo sa duša, presvedčená o tom, že urobila niečo zlé, pokorila pri spovedi a je ochotná radšej zomrieť, než znova uraziť Boha.

Pán ju takisto učil, že správne konať znamená robiť všetko len pre neho a usilovať sa zapáčiť len jemu. Tvárou v tvár akémukolvek ľudskému nariadeniu nezáleží na tom, kto ho vydal, ani na tom, či je bolestivé, alebo príjemné, ani či ho človek dokáže splniť, alebo nie, dôležité je len to, či to chce Ježiš. A nielen to. S tým, kto nám spôsobuje utrpenie, treba zaobchádzať ako s dobrodincom, pretože Ježiš chce prostredníctvom jeho konania pripodobniť našu dušu sebe samému. Takto nám už nič nebude spôsobovať nepokoj a naša duša sa bude tešiť hlbokému pokoji.

Keď sa Luisa pokúšala – nie vždy úspešne – praktizovať toto umenie, pochopila, že je potrebné, aby sa duch umŕtvovania prejavil vo všetkom a najmä vo vôli, aby Ježišova vôľa a jej vôľa splynuli v jedno. Práve toto zjednotenie dvoch vôlí sa stalo Luisiným zmyslom života. Pri rozprávaní o tom, ako Ježiš vykonal tento čin, vysvetlila, že keď sa ráno zobudila a hneď nevstala, vnútorný hlas jej pripomenul, že Ježiš nemá iné lôžko ako kríž a že jej otáľanie je príliš pohodlné. Ak práve kráčala a jej zrak zabľúdil do diaľky, okamžite ju ten istý vnútorný hlas zaraz vyzval, aby sa nepozerala ďalej než na vzdialenosť jedného kroku, inak zakopne. A tak, aj keď bola v lese či na lúke a videla kvety a stromy, a jej vnútro jej našepkávalo, aby ďakovala Bohu, ktorý to všetko stvoril z lásky k nej, Luisa bola schopná z lásky k Bohu zrieť sa pohľadu na tieto stvorenia, hoci jej spôsobovali

nesmiernu radosť. Predmetom jej zriekania sa stávali dokonca aj tie najnevinnejšie a najsvätejšie veci, ako sú oltárne plachty a procesie, pretože jej duša nechcela mať iné potešenie ako Ježiša. Ak pri práci pohodlne sedela, jej vnútorný hlas jej pripomenul, že v protiklade k jej pohodliu bol Ježišov život ustavičným odriekaním. A tak, aby mu prejavila svoju náklonnosť, Luisa sa zaraz usadila len na polovicu stoličky a pozvala Ježiša, aby si sadol vedľa nej na druhú polovicu. Keď zas niekedy pracovala pomaly a bez záujmu, jej vnútorný radca ju zvykol nabádať, aby sa ponáhľala, lebo získaný čas bude môcť venovať modlitbe. Takto povzbudená zavše urobila v priebehu dvoch hodín svoju celodennú prácu.

Tento vnútorný hlas ju neopúšťal ani počas obeda. Ak zjedla niečo chutné, hneď ju napomenul, lebo zabudla, že Ježiš nemal iné potešenie, ako trpieť z lásky k ľuďom. Aby mu odplatila jeho lásku, Luisa sa umŕtvovala tým, že sa zriekala tohto jedla a brala si nejaké iné, menej chutné. Chutnejšie jedlo nechávala tým, ktorí jej ho prinášali, alebo hovorila, že jej už stačilo, a dobrovoľne zostávala o hlade. Keď sa potom išla modliť, dostala toľko sily a cítila sa taká syta, že jej bolo nevoľno pri pohľade na akékoľvek jedlo. Inokedy zas, ak sa jej nechcelo jesť, vnútorný hlas ju nabádal, aby jedla z lásky k Ježišovi, a zatiaľ čo sa jedlo zjednocovalo s jej telom, Luisa v modlitbe prosila, aby sa Ježišova láska spojila s jej dušou, a tak bola celkom posvätená. Jej túžba po ustavičnom sebazapieraní ju viedla k tomu, že vedome a zámerne robila práve to, čo v danej chvíli nechcela. Podnety na sebazápory prichádzali aj od jej spovedníka. Napríklad keď Luisa pociťovala veľkú túžbu pristúpiť k svätému prijímaniu a pripravovala sa naň celý deň a celú noc, spovedník jej na druhý deň bez vysvetlenia nedal povolenie Eucharistiu priať.

Luisa sa vskutku cítila priamo vedená Bohom prostredníctvom mnohých vnútorných vnuknutí, ktoré jej pomáhali rásť v láske k Ježišovi a odpútanosti od seba samej.